

Frem mod en tekst om Fjerde Internationales rolle og opgaver

Diskussion: den 17. Verdenskongres

Mandag den 17. april 2017

Denne tekst er en af tre tekster, der er godkendt af den Internationale Komite i februar 2017, for at åbne diskussionen op til den 17. Verdenskongres.

På det nationale plan er vor forståelse af Fjerde Internationales rolle og opgaver, at vi ønsker at opbygge partier, der er anvendelige i klassekampen. **Det vil sige partier, der kan samle kræfter, og beslutte handlinger, der har en virkning, og som fremmer klassekampen** på basis af en **klassekampslinje og -program**, i sidste ende med det indlysende mål for partiet at afskaffe det eksisterende (kapitalistiske) system, uanset i hvilke overordnede termer dette måtte blive udtrykt. Dette perspektiv binder FI's styrker til at være en integreret og loyal del af at bygge og lede disse nye partier, i stedet for bare at have et mål om at rekruttere eller vente på at kunne undsige de uundgåelige forræderier.

Vores orientering følger som en konklusion på analyserne af verdenssituationen, der er blevet diskuteret i de to andre rapporter, der er udarbejdet til verdenskongressen, og som på den ene side bemærker sig det geopolitiske kaos, og på den anden side de ujævne og modsætningsfyldte radikaliseringsprocesser, på en baggrund af en krise i klassebevidstheden.

Den væsentligste tanke er, at vi ikke kan lave en generaliseret model for hvad FI skal gøre, selv om det er indlysende, at nogle af de åbenlyst mere succesrige erfaringer vil blive efterlignede; men vi må vænne os til en situation, hvor de konkrete erfaringer er forskellige og måske somme tider peger i forskellige retninger. Et af de problemer vi har haft, er en ubevidst tendens til somme tider kun at se på hvad der sker i nogle nøglelande (Frankrig for nogle år siden, fx), og ikke være tilstrækkeligt internationale i vores tankegang; diskussionen om forskellige erfaringer på det seneste IK-møde [\[1\]](#) har været god til at give vores perspektiv mangfoldighed, og dette er fokus for denne resolution om vores rolle og opgaver.

En nyorientering i 1990'erne

I 1995 besluttede vi, at perspektivet om opbygningen af små masse-avantgardepartier, baseret på FI's fulde program, havde nået sine grænser, selvom mange værdifulde erfaringer med opbygningen af aktivistpartier var gjort. I den nye situation, der skabtes af Berlin-murens fald og Sovjetblokkens sammenbrud - hvilket forandrede skillelinjerne mellem organisationer - var det muligt at opbygge radikale klassekampspartier, der involverer flere kræfter, der kunne have en positiv og tungere effekt på klassekampen. [\[2\]](#)

Resolutionen "Opbygningen af Internationalen i dag", udstak derfor en tilgang til partiopbygning, der fokuserede på at opbygge og styrke Internationalens organisationer på det nationale plan gennem samlingen af bredere kræfter end dem, der kunne vindes for vort historiske program.

Den beskrev konteksten på denne måde: *"Det socialistiske projekt, der tilbyder et alternativ både til kapitalismen og til de katastrofale erfaringer med bureaukratisk 'socialisme', savner troværdighed: Det er alvorligt skadet af erfaringerne med stalinismen, med socialdemokratierne og af erfaringerne med den populistiske nationalisme i 'den tredje verden', såvel som svagheden hos projektets fortalere i dag.*

"I et stort antal dominerede lande, er brede lag af avantgarden skeptiske overfor mulighederne for et revolutionært brud med imperialismen; og skeptiske overfor mulighederne for at gribe magten, og beholde den, indenfor den nye verdens magtbalance"... "Revolutionær internationalisme synes at være et Utopia". (Kapitel 1).

Vi bemærker os, at rapporterne, der forbereder den kommende verdenskongres, ikke peger på nogen kvalitative ændringer i styrkeforholdene og niveauet af politisk klassebevidsthed. Det er ikke ensbetydende med, at situationen overhovedet ikke har ændret sig siden 1995, der har været betydningsfulde bevægelser, som har efterladt deres aftryk på den politiske bevidsthed (blandt andre Zapatisterne, Den Globale Retfærdighedsbevægelse, den bolivianske revolution, Occupy-bevægelsen, den arabiske revolutionære proces, og nogle omfattende strejker på arbejdspladser og feminist-bevægelser), men de har ikke været tilstrækkelige til at rulle de uophørlige angreb tilbage, og har derfor ikke ændret den overordnede balance mellem klasserne. Der er ikke opstået nogen stærke venstrestrømninger, der har ændret spillereglerne, og derfor er opbygningen af nye partier stadig et levedygtigt perspektiv.

De to områder for en sådan parti-opbygning blev beskrevet således: *"Det stalinistiske systems sammenbrud har haft den positive effekt, at det seriøst har rystet de sekteriske fordomme mod os, i arbejderklassens rækker, fagforeninger og den politiske avantgarde. Kapitalismens triumferen har også haft den virkning, at det har opmuntret til en forening af alle antikapitalister, som nu er blevet klare over deres svagheder. I dag er vi bedre i stand til at opbygge relationer baseret på aktiv solidaritet og enhed i kamp med kræfter, der indtil for nyligt vred sig bare ved tanken om at tale med os." (Kapitel 2)... Vi håber, at vi kan få tilslutning fra revolutionære marxistiske organisationer, som ikke nødvendigvis hævder at være "trotskister", eller identificerer sig med vores historie, men som slutter sig til os, på basis af en reel programmatisk forening.*

"Vi bør også beskæftige os med de nye politiske emner, som interesserer de yngre generationer, der fra nu af vil udvikle sig i en 'post-stalinistisk' sammenhæng, hvor nye ideologiske bekymringer og erfaringer må kombineres med de århundred-gamle erfaringer, der endnu engang bekræftes af kapitalismen i krise. At tage nye emner op er ikke bare et simpelt spørgsmål om 'pædagogik' overfor den kæmpende ungdom, men et meget mere fundamentalt spørgsmål om vores evne til at udvikle teori, opdatere vores program, og assimilere de nye politiske erfaringer, nye kampformer og -temaer, socioøkonomiske forandringer etc."

Dokumentet fortsatte med at opridse forskellige metoder til at bevæge sig frem mod målet om at styrke vore organisationer:

A) *Enhedsfront i konkrete kampe og massebevægelser*

B) *Enhed med andre revolutionære organisationer*

C) Bredere omgrupperinger med andre venstrefløjsorganisationer

Allerede i 1991 fastslog resolutionen om Latinamerika følgende: "**Det er åbenlyst umuligt at tilbyde en enkelt orientering for alle vore sektioner.** Der er ikke én enkelt model for et parti eller for en partiopbygning, der gælder til alle tider og alle steder. Det er nu klart, at den nicaraguanske revolution og dannelsen af det brasilianske PT gav anledning til at man forsøgte at gentage disse to erfaringer. Vi går ind for at opbygge store revolutionære massepartier, men der er utallige forskellige måder, at nå dette på." (Fremhævnings tilføjet).

Resolutionen oplistede de forskellige muligheder, som vore organisationer dengang havde valgt:

Fremvæksten af et massearbejderparti som PT gjorde det mulig for **en revolutionært marxistisk strømning at vokse inden for partiet**, mens man arbejdede så loyalt som muligt for partiet.

Det mexicanske PRT var grundlæggende vokset frem som **et uafhængigt revolutionært parti med masseindflydelse**. Før fremkomsten af neoCardenismen var vi tæt på at opnå, at det meste af det revolutionære venstre samlede sig om PRT.

At indgå i revolutionære organisationer, der allerede eksisterer eller bliver dannet. Denne vej blev fulgt af vores columbianske kammerater. Vore kammerater gik ind i A Luchar på basis af en politisk aftale, grundlæggende set omkring situationen i Columbia.

Deltagelse i en revolutionær politisk front, mens vi opretholdt en uafhængig eksistens. På det område er erfaringerne fra vore uruguayanske kammerater, omkring dannelsen af MPP som en samling af flere forskellige strømninger - MLN-Tupamaros, PVP, MRO og en god del uafhængige personer, meget vigtige.

I 2003 bekræftede vi:

(2) Kampen for sådanne partier vil gå gennem en række faser, taktikker og organisatoriske former, specifikke for hvert enkelt land. En sådan antikapitalistisk omorganisering må forfølge et nøglemål fra begyndelsen: At skabe en effektiv, synlig polarisering mellem den selv og alle kræfter, der er loyale mod social-neoliberalismen (socialdemokratier, postStalinismen, økologister, populistere), med det mål at fremskynde deres krise og sikre, at den får et positivt resultat.

Dette kræver:

- Tilstedeværelsen af betydende politisk kræfter, hvori revolutionære marxistiske strømninger samarbejder med vigtige eller dominerende kræfter, eller repræsentanter, der bryder med reformistiske partier uden nødvendigvis at nå frem til revolutionære marxistiske synspunkter;
- et respektfyldt, men tæt, forhold til den sociale bevægelse, hvor den omdannede organisation fremsætter bevægelsens krav og aktioner;
- en organisering, anerkendt for at repræsentere en virkelighed i samfundet, der bryder de socialneoliberalistiske partiers monopol, takket være valgte repræsentanter i forsamlinger på lokalt, regionalt, nationalt og (muligvis) på internationalt (europæisk) plan, valgt gennem almindelig stemmeret:

- en pluralistisk funktionsmåde, der rækker udover simpelt internt demokrati, på en måde der fostrer både konvergens og diskussion, og tillader en revolutionær marxistisk strømning at fungere som en accepteret del af en bredere helhed.

Når det drejer sig om Latinamerika, er vores mål at bygge brede, pluralistiske, anti-kapitalistiske partier og/eller at lave omgrupperinger med en reel tilstedeværelse i proletariatet og de sociale bevægelser, der udtrykker en modstand mod neoliberalismen inden for rammerne af kampen mod den kapitalistiske globalisering. Som en revolutionær, marxistisk strømning, går vi ind for at opbygge en venstrefløjens "hårde kerne". Dette perspektiv kan ikke få succes, hvis det erstatter strategisk tænkning, radikale aktioner og modige initiativer med en sektarisk "selvbekræftende" attitude, med det mål at opretholde "vores egen identitet".

I 2010 var hovedvægten stort set skiftet væk fra at se på mulige forbindelser til allerede eksisterende venstrefløjsorganisationer af forskellig art, og over til at genopbygge en venstrefløj i stedet.

4. Vi ønsker at deltage i denne reorganisering for at skabe et nyt venstre, der er i stand til at møde udfordringerne i dette århundrede og til at genopbygge arbejderbevægelsen, dens strukturer, dens klassebevidsthed, dens uafhængighed af borgerskabet på det politiske og kulturelle niveau. (Vores fremhævning).

- En anti-kapitalistisk, internationalistisk, økologisk og feministisk venstrefløj;
- En venstrefløj, der er et klart alternativ til socialdemokratismen og dens regeringer;
- En venstrefløj, der kæmper for en socialisme af det 21. århundrede, selvstyret og demokratisk, og som har et sammenhængende program for at nå dette mål;
- En venstrefløj der er bevidst om, at for at opnå dette mål, må den bryde med kapitalismen og dens logik, og derfor at den ikke kan regere sammen med de politiske repræsentanter, som den ønsker at bryde med;
- Et pluralistisk venstre, rodfæstet i de sociale bevægelser og på arbejdspladserne, et venstre som integrerer arbejdernes kampvilje, kampene for kvinde- og LGBT-frigørelse, og befrielses- og økologiske kampe;
- En ikke-institutionaliseret venstrefløj, der baserer sin strategi på proletariatets og de undertryktes selvorganisering, på princippet om, at arbejdernes frigørelse er arbejdernes eget værk;
- En venstrefløj, der fremmer enhver form for selvorganisering blandt arbejderne og de undertrykte klasser, der opmuntrer til at tænke og tage beslutninger, og handle for sine egne interesser, på basis af sine egne afgørelser;
- En venstrefløj der integrerer nye sociale sektorer, nye temaer som dem, der blev udtrykt på World Social Forum i Belem og, frem for alt, nye generationer, for man kan ikke udrette noget med gamle materialer;
- En internationalistisk og anti-imperialistisk venstrefløj, der kæmper mod krig og undertrykkelse, og for folkenes selvbestemmelse, og som udstikker rammerne for en demokratisk internationale på massebasis;
- En venstrefløj, der er i stand til at forbinde den kritiske og revolutionære marxismes dyrekøbte arv med udviklingen af feminisme, økosocialisme og de indfødte bevægelser i Latinamerika;
- Et uafhængigt klassekampsvenstre, der kæmper for den bredest mulige enhed i aktion imod krisen og for rettigheder, landvindinger og forhåbningerne for og blandt arbejderne og alle undertrykte;

Dette er kriterierne for - og det generelle indhold i - vor orientering mod at bygge nye, brugbare anti-kapitalistiske redskaber for at bekæmpe det nuværende system.

Forskellige veje til det samme mål, splittelser og delinger

Som vi gentagne gange har sagt i disse resolutioner, må afgørelsen af, hvilket politisk instrument, der **passer til definitionen i det enkelte land, på et givet tidspunkt, baseres på en konkret forståelse af situationen, dynamikkerne, og de eksisterende kræfter**. En udefrakommende opskrift kan - uanset etiketten - ikke erstatte den forståelse af den aktuelle situation.

Da brugbarheden af et politisk redskab kun kan bestemmes gennem denne forståelse, følger det, at **typen af det politiske redskab nødvendigvis må ændres, når situationen ændres**. I det bedste scenario ændres det redskab vi er involverede i at udvikle i takt med de ændrede behov, og derfor kæmper vi for at udvikle den politiske basis/det politiske program i de partier vi er en del af, således at de også udvikler sig.

Men det kan ske, at dette redskab ikke ændrer sig, og det undergraver den nødvendige udvikling. I den situation må vi være parate til at bryde, og at skabe et nyt redskab, når vi vurderer, at vi har tabt den politiske kamp.

Dette skal imidlertid ikke tages som udtryk for, at det tidligere valg var forkert (vi ved også, at partier, der erklærede sig selv for baserede på det fulde program for den bolsjevikiske revolution forrådte/blev reformistiske osv.). Vi må vurdere om de - på tidspunktet for deres dannelse, og om de i deres første (kortere eller længere) periode, havde en positiv indflydelse på den nationale situation.

Så selv om vi kan konkludere, at udviklingen af det brasilianske PT eller det italienske Rifondazione, i det lange løb ikke førte til noget, så betyder det ikke, at vi tog fejl ved at indgå i dem, eller at de ikke på et tidspunkt (i en kortere eller længere periode) var et positivt udtryk for for håbningerne hos dem, der ønskede et systemskifte, eller at de var ude af stand til at opnå konkrete landvindinger.

Situationen kan også være sådan, at det meget hurtigt bliver klart, at det politiske redskab er af midlertidig karakter, og at dets mål må være at kæmpe for at få dannet et nyt politisk parti.

Når vi siger, at det politiske redskabs natur udvikler sig med situationen, så ved vi, at når revolutionen viser sig i horisonten, vil vi have behov for et parti, der er i stand til at forstå og gribe den mulighed. Imidlertid ved vi, at en proklamation af det revolutionære parti i dag, ikke nødvendigvis/for det meste ikke vil medføre, at de kriterier vi har angivet for at et parti er nyttigt i klassekampen, vil blive opfyldt.

Det betyder ikke, at vi ikke kan pege på erfaringer, hvor partier, der åbent karakteriserede sig selv som revolutionære, har haft en reel indflydelse. Det amerikanske SWP i anti-krigsbevægelsen, det franske LCR, eller, uden for vore rækker, det britiske SWP med dets lancering af Anti Nazi League i 1970'erne. Imidlertid var deres indflydelse resultatet af en særlig politisk situation, og kan kun forstås i den sammenhæng. Endvidere var deres indflydelse stadig begrænset og disse partier opnåede ikke nogen stor vægt i deres landes politiske liv - med undtagelse af LCR, gennem de to Besancenot-kampagner i 2002 og 2007, i de sidste årtier af dets eksistens.

Status på vore erfaringer siden begyndelsen af 1990'erne

Næsten alle Internationalens nationale organisationer har prøvet at opbygge og være en del af en bredere politisk formation, på de måder som har passet til deres nationale situationer.

De første erfaringer var i 1980'erne, og de har antaget mange forskellige former. Kammeraterne i Brasilien deltog i dannelsen og opbygningen af Arbejderpartiet fra 1980 og fremefter. Vi kan notere dannelsen af Solidarity i USA gennem en omgruppering med tre revolutionære organisationer fra det revolutionære venstre i 1986, og den Rød-Grønne Alliance i Danmark i 1989 gennem en aftale mellem Kommunistpartiet, Venstresocialisterne [3] og vores egen sektion. Ti år senere i 1999 blev Venstrebløkken også oprettet i Portugal af FI-sektionen, en strømning fra Kommunistpartiet og en maoistisk organisation.

i Asien er betydningsfulde organisationer kommet fra andre strømninger (De filippinske kammerater brød med maoismen, de pakistanske kammerater var tidligere i Militant-tendensen, de sri lankanske kammerater med rødder i pre-1964 sektionen, der også havde været i CWI, Bangladesh, oprindeligt maoistiske, men blevet gramscianere), har sluttet sig til os i 1990'erne og 0'erne.

Især disse organisationer, har været konfronteret med ekstrem vold, omend på forskellig måde, i Filippinerne gennem selvorganisering af de truede lokalsamfund og hemmelige væbnede organisationer, der støttede forhandlinger med regeringen, og i Pakistan gennem åbne kampagneaktiviteter, der fordømte statens og Talibans vold.

Nogle af vore nationale organisationer, især, men ikke kun i Europa, har deltaget i adskillige forsøg på at skabe varige, bredere organisationer, i disse årtier, for eksempel i Italien og England, men også i Sydafrika og Puerto Rico. De brasilianske kammerater har også, efter forræderiet i PT, deltaget i opbygningen af PSOL.

Nogle forsøg på fusioner med revolutionære strømninger er slået fejl, hurtigere eller langsommere (i Den Spanske Stat med maoisterne i MC/MKE (datoer), i Tyskland med poststalinisterne i VSP), mens andre så som Solidarity i USA og Socialist Resistance i England stadig fortsætter efter mere end 15 år. En central pointe, når der skal gøres regnskab er, at sådanne initiativer overlever, når der er enighed om opgaverne i den nationale situation.

Andre erfaringer har heller ikke udnyttet det potentiale vi håbede på, blandt de mest bemærkelsesværdige er den franske sektionens dannelsen af Nyt Anti-kapitalistisk Parti (NPA) i 2009, og dannelsen af Left Unity i England i 2014. I begge tilfælde var en af faktorerne, den uventede fremkomst af en venstrestrømning i Socialdemokratierne (Parti de Gauche i Frankrig og Corbyn-fænomenet i England), som underminerede dynamikken i de nye projekter. Imidlertid har ingen af disse udviklinger endnu vist sig at være langtidsholdbare nye radikale politiske instrumenter. De viser, at på trods af dets tilbagegang, er socialdemokratisme endnu ikke død. (Dermed ikke være sagt, at krisen i NPA blev udløst af denne ene faktor alene).

På den anden side fortsætter både Enhedslisten i Danmark og BE i Portugal med at have en vis rolle og indflydelse som venstrefløjspartier i deres respektive lande - lige som Podemos, hvis gennemslag og basis er langt mere forbundet med udviklingen af den spontane modstandsbevægelse og radikaliserings, der karakteriserede Indignad@s-bevægelsen.

Podemos er på nuværende tidspunkt den eneste politiske kraft, der kan karakteriseres som værende et produkt af denne type af bevægelse, selv om opbakningen bag Sanders i USA og Corbyn i England har visse fællestræk. Imidlertid synes de sidstnævnte fænomener at stå i modsætning til et af karaktertrækkene ved de nye radikaliserings: afvisningen af politiske partier i al almindelighed, som regel som et resultat af

desillusionering i forhold til de etablerede partier, selv om det, når det drejer sig om mere radikaliserede elementer, også er på grund af venstrefløjsgrupperes elitære og sekteriske opførsel i de folkelige bevægelser.

Imidlertid, kan man bemærke, at selv om der stadig er mistænkelighed mod partier og lignende, så er der i Europa og USA i den senere tid sket et skifte hen mod den politisk-parlamentariske arena, på grund af flere faktorer: Dybden af den økonomiske/sociale/politiske krise; den arabiske revolutions eksempel, der sigtede mod at vælte regeringer og regimer; vanskelighederne ved at opnå sejre udelukkende gennem folkelige kampe; og på grund af uddybningen af mistilliden til selve den politiske elite, der udstiller et billede af svaghed.

Tragisk nok har den arabiske revolutionære proces ikke skabt politiske kræfter, der var stærke nok til at være ledende for de arabiske masser, med Front Populaire i Tunesien som den delvise undtagelse.

Vores erfaringer med at opbygge nyttige klassekamps-partier, har generelt set været deltagelse i partier, der opnåede en vis indflydelse i deres lande, selv om de var minoritets-partier (sædvanligvis med stemmetal under 10 %, nogle få tusinde medlemmer, etc.), i politiske situationer hvor der var en vis relativ stabilitet, og hvor det ikke var muligt at forudse traditionelle partiers kollaps. og hvor "spørgsmålet om magten" ikke var stillet, eller kun var aktuelt i forbindelse med socialdemokratierne. Men der er nogle få tilfælde, hvor vi har været involveret i en anden type af situationer, der har haft andre muligheder og stillet os overfor andre problemer: Situationer med politiske kriser, hvor det var til at forudse, at ikke-regeringsbærende partier ville blive et politisk flertal, danne en regering og så videre. Sagen med PT er ét tilfælde; der er også Marea Socialista, der var i PSUV i nogle år, selvom det i dette tilfælde handlede om en lang proces med en venstreorienteret regering.

Det ville tage lang tid at opremse alle de forskellige erfaringer i de forskellige lande og et antal af bidrag til opgørelsen er blevet lavet og offentliggjort, for det meste i International Viewpoint "Building new parties of the left". Men som en generel konklusion kan vi sige, at mens der ikke er én enkelt model, der har ført til vigtige gennembrud, så har den manglende evne til at gribe de muligheder der bød sig, når kvalitative eller kvantitative fremskridt var mulige i arbejdet med at opbygge brugbare klassekampstyrker, haft langvarige negative effekter.

Læren af statusopgørelsen

De erfaringer vi kollektivt har udledt af de forskellige oplevelser er blevet samlet i resolutionerne fra Verdenskongresserne, og - siden Verdenskongressen i 2010 - gennem diskussionerne på IK-møderne.

De har ændret behovet for at føre politiske kampe i de organisationer omkring:

- deltagelse i sociale bevægelser og i de undertrykte og udbyttedes kampe, ikke som en politisk elite, der intervenserer ude fra, men som en organisk del af disse bevægelser og kampe, der udvikler politiske analyser og krav, og fortsætter kampen for disse krav helt til afslutningen. I denne proces lærer vi også af disse bevægelser så vi udvider og beriger vort eget program - som vi har gjort det omkring feminisme, økologi, LGBTIQ spørgsmålene;
- opbygge aktive, radikaliserede, klassekampsfagforeninger, enten gennem aktiviteter i bestående eller, hvor det er passende, ved at opbygge nye faglige organisationer;

- holdningen til staten, institutionerne, til valg **som en støtte** til aktiviteter i massebevægelserne, som må forblive centrum for vore aktiviteter, de valgte repræsentanter, der ofte er de mest synlige repræsentanter for partiet, og hvis handlinger (gennem stemmeafgivning) kan ses som dem med den største effekt, og deres rolle og forhold til partiet, og som ofte er mest udsat for pres for at være "brugbare" på kort sigt. Det er partiets ansvar at udforme den politiske ramme for deres aktiviteter;
- vigtigheden af en internationale og en internationalistisk forståelse af den verdenspolitiske situation, der fører til aktiviteter i internationale kampagner og til aktiv og praktisk solidaritet, så vel som deltagelse i FI (se nedenfor);
- nødvendigheden af en demokratisk og gennemsigtig funktionsmåde med et bredt demokrati, der inkluderer tendensfrihed, imod lodrette kommandostrukturer, og som baserer sig på de menige medlemmers deltagelse i partiets aktiviteter og beslutningsprocesser, med de organisatoriske strukturer, der er nødvendige for at sikre dette; forståelse for den undertrykkelse, der fortsætter med at eksisterer også indenfor partier, der er imod alle former for undertrykkelse af kvinder og andre særlige grupper, og som udvikler strukturer, funktionsmåder og procedurer, der modsvarer dette.
- vigtigheden af at forholde sig til de "nye" spørgsmål der kommer op i de undertrykte og og udnyttedes kampe og modstanden, (især feminisme, økologi, LGBTQI og andre);
- en uophørlig kamp mod alle former for racisme - inklusive racisme vendt mod oprindelige befolkningsgrupper, antisemitisme, islamofobi og for migranternes ret til fri bevægelighed, baseret på solidaritet og enhed;
- vigtigheden af fornyelse af organisationer gennem en åben og dynamisk attitude for at rekruttere radikaliserede unge og integrere dem i partiet.

Vigtigheden af Fjerde Internationale

En afgørende lære vi har uddraget af statussen, startende med DS tendensen i PT, er den absolutte nødvendighed af at opretholde Fjerde Internationale på internationalt såvel som nationalt plan, som ramme for at udveksle, modstille og debattere ikke bare vores forståelse af den globale politiske situation, men også af de aktuelle erfaringer med at opbygge politiske organisationer. Det vil sige, at være organiserede som Fjerde Internationalister, opretholdende muligheden af at diskutere blandt kammerater, der deler en fælles politisk ramme, og at forny denne politiske ramme på basis af de løbende erfaringer.

Vi forsøger aktivt at opbygge organisationer med kræfter og enkeltpersoner, der ikke deler hele vores historiske program, selv om det sker med perspektivet om at skabe politiske kræfter, der baserer sig på essentielle elementer af programmet. Ikke desto mindre mener vi, at vores fælles politiske platform, formet af helheden af historiske og politiske begivenheder, mest bemærkelsesværdigt siden de første bidrag fra den marxistiske tankegang og analyser, men helt op til vore dages erfaringer og bidrag, skaber et uerstatteligt grundlag for frugtbare diskussioner, hvor vægten af nationale erfaringer kan modstilles andres erfaringer, hvor deling af erfaringer og meninger kan hjælpe med til at kortlægge perspektiverne for vore kammerater i forskellige nationale sammenhænge. Derfor mener vi, at de årlige diskussioner, ansigt til ansigt, på IK-møderne, mellem ledende kammerater fra så mange af vore organisationer som muligt, og fra de organisationer vi har så venskabelige relationer til, at vi inviterer dem, er uerstattelige.

På det nationale plan vil disse diskussioners præcise former og de tilsvarende former for organisationer vil variere, lige som de bredere politiske organisationsformer. Der vil være en spænding mellem på den ene side at gå videre end konturerne af de politiske strømninger, der oprindeligt deltog i at opbygge de nye partier, der vil betyde opløsningen af de eksisterende organisationer, og på den anden side vores overbevisning om, at fastholde af Fjerde Internationales rammer, af de årsager vi allerede har nævnt. At løse denne spænding på passende vis i hver specifik sammenhæng, er en af de udfordringer vi står overfor.

På det internationale plan er vores presse, både i trykt og online versioner, også vigtige elementer i denne udveksling. Denne tilstedeværelse skal styrkes med (mindst) oprettelsen af et Fjerde Internationale website, der både er en opdateret publikation, men også et arkiv over vore resolutioner og andre vigtige tekster, på mindst tre af Internationalens arbejdssprog, og i de øvrige sprog, som teksterne måtte være tilgængelige på.

Vore skoler og seminarer er uvurderlige muligheder for at vi kan uddanne vore kammerater og for at vi kan invitere kammerater fra politiske kræfter, som vi udvikler relationer med. For eksempel spillede deltagelse i skolerne en vigtig rolle i at styrke vores relationer til de Filippinske kammerater før de sluttede sig til os. Udviklingen af IIRE med de regelmæssige møder i Manilla og seminarer i Islamabad er et vigtigt aspekt i at udvikle vores reelle tilstedeværelse som en Internationale i denne del af verden.

Ungdomslejren er, selvfølgelig hovedsageligt for de europæiske organisationer, en unik mulighed for at bringe unge kammerater, sympatisører og venligt indstillede organisationer sammen om et politisk initiativ hvor det, centreret omkring kerneelementer i FI's program, er muligt at engagere dem i diskussioner på baggrund af reelle aktiviteter, der optager dem som unge mennesker. Dette er en meget vigtig del af at uddanne nye kadre med en internationalistisk forståelse for kompleksiteten af vore forskellige erfaringer. Mens lejren af praktiske grunde må forblive et europæisk initiativ (omkostninger, muliggørelse af selvorganisering i praksis, gennem fælles forberedelse og evaluering af lejren), er deltagelsen af kammerater andre steder fra også en vigtig investering i vores fremtid, især hvis det kan kombineres med ungdomsskolen eller seminarer.

Frem mod en ny Internationale?

Vanskelighederne ved at opbygge organisationer på nationalt plan vil kun være større på et internationalt plan. Ikke desto mindre er international kontakt mellem politiske organisationer på den yderste venstrefløj en af vore prioriteter. Det kan ske gennem udviklingen af vores en-til-en relationer til forskellige organisationer, enten fra det traditionelle yderste venstre eller nyligt fremkomne strømninger. Samtidig deltager vi i fora af sådanne organisationer, når de er organiserede af andre, eller vi tager selv initiativ til at arbejde for sådanne fora. Med nedgangen i Social Forum bevægelsen, opstår mulighederne sjældnere nu end i 00'erne, men vi skal være vågne overfor sådanne initiativer.

Fodnoter:

[1] Vi vedtog på verdenskongressen i 2010 at holde et seminar om status på orienteringen om opbygning af "brede partier". I 2011 vedtog IK, på forslag fra de danske kammerater, at gøre dette til en del af IK-mødet. Og i 2013 vedtog man at fortsætte diskussionen som en del af IK-møderne. Samlet set har IK diskuteret status på følgende erfaringer: 2010: PT i Brasilien, Enhedslisten i Danmark, Venstreblokken i Portugal, Rifondazione/Sinistra i Italien, 2013: LPP/AWP i Pakistan, LCR til Anticapitalistas i den spanske stat, LCR til NPA i Frankrig, 2014: RPMM Filippinerne, Respect til Left Unity i England, Antarsya/Syriza i Grækenland,

2015: Podemos i den spanske stat; 2016: Podemos i den spanske stat, Venstreblokken, Portugal. En generel "diskussion om nogle midlertidige konklusioner" i 2013 førte til beslutningen om at fortsætter "seminar"-diskussionerne.

[2] I 1968 baserede vi os på en analyse af en verdensomspændende ungdomsradikalisering, resolutionen fra den 9. Verdenskongres koncentrerede sig udelukkende om at opbygge revolutionære ungdomsorganisationer, forbundet til partiet. I 1974 fremsatte vi påstanden om at "vinde hegemoni i "den nye avantgarde af masseomfang", og derved bygge kvalitativt stærkere revolutionære organisationer". I 1979 var orienteringen at opbygge arbejderklasse-baserede revolutionære partier gennem vendingen mod industrien. Denne orientering blev i 1985 udviklet til en vending mod folket, kvinderne og ungdommen.

[3] "I sin oprindelse var Venstresocialisterne en blanding af alle det ny venstres elementer: Hippier, anarkister, maoister, trotskister, andre selverklærede leninister, anti-imperialister og mange andre afskygninger af anti-establishment opposition." Michael Voss, SAP.